

5. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 95,6-7

Pojďme, klaňme se Bohu, poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem! Neboť on je náš Bůh.

Uvedení do bohoslužby A

Co jsou lidé lidmi, mají své dny všední a své svátky. Svátkem slaví člověk svůj život. My křesťané slavíme neděle, protože je to den Zmrtvýchvstání Páně a nového života v Kristu. Obrátme se k tomuto Ježíši na počátku sváteční bohoslužby a prosme ho za odpuštění našich vin.

Uvedení do bohoslužby B

Pravdu má hymnus Bože, chválíme Tebe, když říká: Když se vše v světě mění, Ty sám jsi bez proměny. Ano, vše na světě se stále mění. A člověk se také mění, i když nerad a ztěžka. Avšak Pán Bůh nás změnit chce k lepšímu, protože nás má rád. I dnes jsme tu proto, abychom se změnili k lepšímu, proto volejme o pomoc k Pánu Ježíši.

Nebo:

Víme dobře, že naše křesťanské povolání nelze oddělovat od našeho života. V takovém případě by bylo nepravdivé a nepřesvědčivé. Jednat a mluvit, chovat se jinak v kostele a jinak venku by znamenalo rozdělení. Na jedné straně máme každý svůj mimořádný zvláštní úkol a k jeho naplňování i příslušné potřebné dary a schopnosti od Boha. Nad to však na straně druhé od okamžiku svatého křtu neseme povolání Božích dětí. To netvoří protipól naší činnosti, ale je podstatou celého našeho bytí. Ať jsme kdekoli a v jakékoli situaci, máme přinášet Boží radostnou zvěst, dosvědčovat ji a uskutečňovat naše povolání ke svatosti. Je potřeba vědět, že máme-li druhé oslovit, sami musíme být přesvědčeni o Boží lásce, o jeho uzdravujícím doteku a o poslání, které nám svěřil.

Uvedení do bohoslužby C

V Písmu svatém čteme o tom, jak proroci slyšeli Boží hlas a jak apoštolové viděli Ježíše proměněného. My bychom také rádi zažili takové bezprostřední setkání s Pánem Ježíšem. Proč se neukáže i nám, proč se i nám nedá slyšet? Kde je chyba? V Bohu ta chyba není, Pán Bůh je stále týž, ten se nemění. Je tedy spíše na nás, abychom hledali, jak Boží hlas uslyšet, jak Ježíšovu tvář zahlédnout. Uznejme svou nedostatečnost a litujme jí.

Nebo:

Předtím než se svatý Petr stal skálou, na které Kristus založil svou Církev, tento apoštol prošel cestou zranění plnou ukvapených rozhodnutí a zrádných nejistot. Boží slovo dnešní neděle nám připomíná jeho povolání a vybízí každého z nás podobně: „Zajed' na hlubinu.“ Se svou výzvou se k nám Ježíš

obrací právě tam, kde jsme, a v přítomné chvíli, po temnotě noci, na počátku nového dne, kdy stejně jako Petr můžeme nabídnout jen vlastní neúspěch a prázdnotu. Ano, na počátku stojí naše slabost, ale také Boží přítomnost. Je to Ježíšovo slovo, které se učíme přijímat s důvěrou. V setkání Boží moci s naší prázdnotou a zároveň důvěrou se rodí zázračný rybolov, totiž zkušenost Božího zásahu, kterou jsme do té doby nepoznali. Z prostého rybáře se stává rybář lidí, zprostředkovatel oné úžasné počáteční události. I liturgie, kterou právě začínáme, nám potom, co jsme uznali vlastní hříšnost, zprostředkovává a zpřítomňuje mocný Boží zásah. Odevzdejme tedy temnotu noci a objevme Boží Přítomnost.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí Bože, opatruj nás – svůj lid – s otcovskou láskou; a protože nemáme oporu jinde než v naději na tvou milost, chraň nás stále svou mocí. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Prvním učitelem nového života v Kristu je nám dnes starozákonní prorok. Předmětem stálé kritiky proroků byla vnějškovost, v níž člověk provádí jen náboženské úkony, volá a křičí k Bohu, ale nevidí Boha v potřebných lidech ve svém okolí.

1. ČTENÍ *Iz 58,7-10 Vyrazí tvé světlo jak zora.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin:

„Lámej svůj chléb hladovému,
popřej pohostinství bloudícím ubožákům;
když vidíš nahého, obleč ho,
neodmítej pomoc svému bližnímu.

Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora,
tvá jizva se brzy zacelí.

Před tebou půjde tvá spravedlnost
a za tebou Boží sláva.

Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví,
křičet o pomoc, a on ti řekne: „Zde jsem!“
Přestaneš-li utlačovat,

ukazovat prstem,
křivě mluvit,
nasytiš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného,
tehdy v temnotě vzejde tvé světlo,
tvůj soumrak se stane poledním jasem.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 112,4-5.6-7.8a+9 Odp.: 4a

Odp.: Spravedlivý září v temnotách jako světlo. Nebo: Aleluja.

Spravedlivý září v temnotách - jako světlo řádným lidem, - je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý. - Blaze muži, který se slitovává a půjčuje, - stará se o své věci podle práva.

Odp.

Neboť navěky nezakolísá, - ve věčné paměti bude spravedlivý. - Nemusí se obávat zlé zprávy, - jeho srdce je pevné, důvěřuje v Hospodina.

Odp.

Jeho srdce je zmužilé, nebojí se, - rozděljuje, dává chudým, - jeho štědrost potrvá navždy, - jeho moc poroste v slávě.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý apoštol Pavel se nám dnes nepředstavuje jen jako dobrý propagandista a oslnivý řečník. Naše víra říká, že se může opřít o víc než jen o jeho lidskou výmluvnost.

2. ČTENÍ 1 Kor 2,1-5 *Hlásal jsem vám svědectví ukřižovaného Krista.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři a sestry, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 8,12

Aleluja. Já jsem světlo světa, praví Pán, -

kdo mě následuje, bude mít světlo života. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Třetím učitelem svátečního nového křesťanského života je sám Pán Ježíš. Jeho řeč je jasná a prostá. Je také takový i náš život?

EVANGELIUM Mt 5,13-16 *Vy jste světlo světa.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

JSME SŮL ZEMĚ

V době první republiky, když pan kaplan při vyučování náboženství ve škole učil o Církvi, napsal dětem přes celou tabuli velkou 75: „Děti, tolik je nás v Československu katolíků, 75 procent. Z každé stovky lidí v národě je pětasedmdesát katolíků, ostatní jsou evangelíci, kromě malého procenta židů. Jsme křesťanský národ a až vyrostete, bude už asi 100 procent katolíků, budeme katolický národ.“ Byl to špatný prorok. Ta čísla procent nešla nahoru, ale šla rychle dolů. Tenkrát ještě každé dítě bylo pokřtěno, každá svatba byla v kostele. Proč se nesplnila představa o růstu Církve? Proč je nás dnes o mnoho méně?

Znalec církevních dějin by nám na to řekl: „Prožíváme konec lidové, národní církve.“ Co to je lidová církev? To je církev, jejíž členství se ztotožňuje s národem, s lidem. V dřívějších dobách měla pro rozvoj a zachování národa velký význam. Bulhaři říkají: „Nebýt naší národní pravoslavné církve, nebylo by dnes Bulharů, byli by nás pohltili mohamedáni.“ Řekové říkají: „Kdyby nebylo naší řecké pravoslavné církve, nebylo by dnes už Řeků, neubránili bychom se islámu.“ Poláci říkají: „Kdyby nebylo naší národní katolické víry, nebylo by dnes už dávno polského národa, byli by nás rozsápali protestantští Prusové z jedné strany a pravoslavní kozáci z druhé strany.“ V Anglii, Švédsku, Španělsku má národní církev dokonce podobu státní církve, o jejích záležitostech rozhoduje parlament. My, katolíci, jsme u nás byli lidovou a národní církví za císařského Rakouska.

Tohle dědictví minulosti se tedy dnes rozpadá. Ve Švédsku se sotva třetina obyvatel hlásí ke členství ve státní luteránské církvi, u nás už také neplatí, že co Čech, to křesťan. Ty představy o miliónech a sto procentech už dávno vybledly. Lidová, celonárodní církev se zhroutila a co bude dál? Velikost miliónů dělají nuly, to je moc nul. Ty nuly nám tedy Boží vítr rozfoukal. Zůstalo nám jen pár dobrých křesťanů. Lidová, masová církev se hroutí, ale Ježíšovo evangelium zůstává. Zůstává také všude pár dobrých křesťanů, kteří nejsou nuly, a to jsou hodnoty. Není to právě ta situace, o které mluví Pán Ježíš? „Vy jste sůl země,“ říká nám. Soli se nedává do jídla moc. Soli stačí malá špetka. A ta špetka ochutí všechno jídlo.

„Špetka křesťanů dobrých, zdravých a opravdových křesťanů,“ říká Pán Ježíš, „stačí, aby lidská společnost byla chutná.“ Není to tak? Neodpovídá to naší každodenní situaci? Když je někde na pracovišti jen pár slušných lidí, dá se tam žít a pracovat. Když je v rodině aspoň jeden opravdový křesťan, klid'as, pokojný a veselý či uklidňující, dá se tam žít i vedle morousů. Šťastná společnost, kde je pár dobrých radostných křesťanů. Šťastná pracovní parta, kde je pár poctivých a veselých lidí, na které je spolehnoutí. Šťastný národ, který má vrstvu seriózních, zásadových, spolehlivých, pevně věřících křesťanů. Špetka opravdových křesťanů ochutí celé společenství.

Jenže, je tu hned varování Pána Ježíše! Musí to být křesťané opravdoví, zdraví, nesmí to být sůl zkažená. Nebylo by k ničemu člověku, že byl pokřtěn, když by přitom Krista neznal a podle jeho evangelií nesmyslel a nežil. Nebylo k ničemu národu a světu, když všichni byli pokřtění křesťané, ale jen na papíře, samé nuly. O to nám tedy dnes jde. Proto se tu scházíme, abychom se učili žít jako křesťané. Abychom byli dobrou solí našeho světa. Abychom uměli být vzácným kořením lidské společnosti, které ji činí chutnější a lepší. A stát se takovým člověkem, vzácným kořením lidské společnosti, to stojí za trochu učení, za trochu námahy.

Ať si tedy klidně vymizí ve světě křesťané, kteří neznají Krista, jen samé nuly. Žádná škoda. A ať přibývá takových, kteří Krista znají a stávají se proto vzácným lékem na neduhy lidské společnosti. Když tedy uslyšíte, že někdo naříká, že je nás v kostele méně, než bývalo, že náboženství upadá, nevěřte mu. Neupadá. Jen se zbavuje těch nul. Čistí se od plev. Zůstává zrno, zůstává zdravá sůl. Děje se to, co Pán Ježíš chtěl a chce; to, co nám dnes připomněl: „Tuny zkažené, zablácené soli jsou na nic. Špetka dobré soli ochutí celý pokrm. Ať je nás špetka, ale opravdu dobrých!“

NÁŠ ŽIVOTNÍ PROGRAM

Když lidé něco chtějí v krátkosti a trefně vyjádřit, používají všelijaká přirovnání. Slyšel jsem nedávno, jak jedna maminka řekla o svých dvou chlapcích: „Jeden je jako vítr, druhý zase jako šnek.“ A hned jsem věděl, že má jednoho syna čiperného a druhý je lenoch. Pán Ježíš taková přirovnání také rád

používal. Říkáme jim podobenství. A on jich uměl používat mistrně. Naše dnešní evangelium má všehovšudy pět vět. A přece nám v něm pomocí dvou přirovnání dává směrnicí pro celý náš život. V prvním podobenství přirovnává náš život k soli: Říká, že my křesťané jsme sůl země. Každý ví, co dělá sůl s jídlem, a tak každý tomu podobenství rozumí. Jistě znáte, jak to je, když maminka někdy zapomene jídlo osolit. Nemá to žádnou chuť. Sůl jídlo vylepšuje, dává mu tu pravou chuť. Když Pán Ježíš říká, že máme být zemi, to je světu kolem nás tím, co je sůl jídlu, hned tomu rozumíme: My křesťané máme také dělat svět chutnějším. Jako sůl dělá chutným pokrm, tak máme my měnit svět k lepšímu. Jak a čím? Snadno poznáme, kdy je třeba přisolit žertem, kdy úsměvem, kdy ochotou někomu pomoci, kdy jiným dobrým činem.

Je tu však ještě druhé podobenství Pána Ježíše. Máme být světu nejen solí, ale také světlem, které všem svítí. Solí světu jsme, když konáme dobro. Světlem jsme, když svět naši dobrotu vidí, když si z nás může vzít dobrý příklad. Když někde není světlo, je hned vše chmurné, tmavé, člověk by se tam málem bál. Ale jak zasvítí světlo, je to lepší: Vidíš na cestu, nezakopneš, nezamotáš se, nezabloudíš. Světlo našeho dobrého života má lidem pomáhat, má jim svítit, aby trefili k Pánu Bohu. To je vážný životní úkol pro nás křesťany: činit svět lepším a chutnějším tím, že jsme dobří, svým příkladem. Co vy na takový úkol říkáte? Být solí! Být světlem! Tak nám to uložil Pán Ježíš. Jistě uznáváte, že je to krásný životní úkol. Jistě si i říkáte: Budu to tak dělat, až budu velký, až vyjdu školu, až se ožením, až půjdu do penze a budu mít na to čas.

Ale pozor na to budu! Budulínek není k ničemu. Kdo stále jen plánuje, co bude dělat, neudělá nikdy nic. Poslyšte, co o tom říká svatý František Saleský: Ptali se ho: Která hodina je v životě nejdůležitější? On odpověděl: Vždy ta, kterou prožíváš teď. Protože máš možnost využít ji k dobrému. A který člověk je pro nás nejdůležitější? Odpověděl, že ten, kterého máš před sebou, tomu máš možnost mu prospět. Která práce je nejdůležitější? Ta, kterou děláš teď, máš možnost dělat ji dobře a s láskou. Taková moudrá rada stojí za to, abychom si ji hleděli zapamatovat stejně, jako životní program z dnešního evangelia: Chci být solí: pomáhat, aby svět kolem mne byl chutnější a veselejší. Chci být světlem a pomáhat lidem svým příkladem, aby rozpoznali krásu křesťanství. A chci s tím začít hned dnes. Amen, tak se staň.

VÍRA POCHÁZÍ ZE SETKÁNÍ S BOHEM

„Vy jste sůl, vy jste světlo!“ „Jste lucernou, která má svítit všem v domě!“ Taková slova rádi slyšíme. Který dědeček by nechtěl posvítit vnoučatům do života svou životní moudrostí! Který otec a matka by nechtěli svým dětem předat své životní zkušenosti a svou víru. Ale všichni víme, že to svícení a předávání nejde nijak jednoduše. Vnoučata mají málokdy náladu poslouchat nabádání dědečků a babiček. Výsledek výchovného působení rodiny nezávisí jen na energii, s jakou jsou děti doma cepovány. Svatý Pavel v epištole dokonce

tvrdí, že jeho úspěch u Korint'anů vůbec nezávisel na jeho zvláštní výřečnosti či moudrosti. Doznává, že k nim šel se skleslou náladou, se strachem a s obavami. A že úspěch nezávisel na přemlouvaných slovech moudrosti, ale v projevování Ducha.

Zde bychom se měli zastavit. V čem tedy vlastně závisí výchovný úspěch? Tohle by rádi věděli tisíce svědomitých rodičů, kteří mají starost, zda jejich děti neodhodí všechny rodinné tradice hned jak přijdou z domu do jiného prostředí. Jedna farnost byla dávána široko daleko za vzor: Do kostela chodila celá dědina, všechny děti do náboženství, všechny sňatky v kostele, všichni křtili, všechna mládež u biřmování. Ale kdo se odstěhoval jinam, podřídil se stejně totálně mravům, které panovaly tam. Kněz potkal jsem mladého ženáče z té obce ve městě a ptá se, do které farnosti tu patří, kam chodí do kostela. Jeho odpověď byla otřesně bezelstná: „Pane faráři, tady je to jinačí jak u nás doma, tady se do kostela nechodí.“ Jak to tak mohl říci? Co mu předal domov, nebyla víra, ale tradice, celkem neosobní návyk: „U nás se chodí do kostela, u nás se drží na kostel.“ To je ovšem pro život z víry málo.

Někdo by mohl soudit, že ten chlapec a jemu podobní nebyli dost dobře v náboženství vyučeni, že jim chybí potřebné znalosti. Ale ani sebe důkladnějším vštěpováním náboženských vědomostí se ze školáka ještě nestane pevně věřící člověk. Znáte jistě také takové, kteří ještě ve stáří dovedou odříkat otázky z katechismu jako když bičem mrská, ale nábožensky nežijí a v Boha nevěří. Málokdo zná Bibli tak důkladně, jak ji znal anglický bojovný ateista Bertrand Russell. Kdosi se ho ptal: „Ale co když po smrti stanete přece jen Bohu tváří v tvář, co uděláte pak?“ Russell odpověděl: „Řekl bych tomu Bohu: Promiňte, Pane, ale podal jste mi o své existenci málo důkazů.“ Cesta k víře rozumem nestačí, nikdy není dost pádných důkazů k rozhodnému kroku, ke skoku do víry.

Co tedy stačí, co se musí stát, aby dnešní lidé uvěřili? Snad zázrak? Tuhle otázku si položil spisovatel Marshall ve své knize „Zázrak Otce Malachiáše“. Otec Malachiáš žil od mládí v klášteře mezi samými věřícími. Pak ho pošlou do velkoměstské farnosti a Otec se zděsí: Tolik lidí nevěří v Boha! Tady by pomohl jen zázrak! Jeden viditelný a hmatatelný zázrak a celý svět by musel uvěřit! A na modlitbu dobrého Otce Malachiáše se zázrak stane: Znamá tančírna je přenesena na kopec u moře. Výsledek je však jinačí, než Otec čekal. Novináři se sice předbíhají, noviny jsou plné senzačních zpráv, majitel tančírny z toho chce vytlouci co nejvíce reklamy a peněz, gangsteři chtějí uloupit tajemství Malachiášova triku, policie ho vyslýchá pro rušení pořádku, Církev se od něj distancuje, že ji dělá ostudu a soudí, že mu přeskočilo.

Nikdo přitom nepomyslí na Boha. Jen senzace, zmatek, humbuk, žádné obrácení k víře. A tak se Otec Malachiáš honem modlí, aby ho dobrý Bůh z toho hrozného snu probudil a ten zázrak zrušil. Tak si to myslel už boháč v evangeliu (Lk 16,19n), že by jeho bratři uvěřili, kdyby se stal zázrak a někdo vstal z mrtvých a přišel k nim, ale Pán Ježíš říká jinak: „Kdo nevěří svým kněžím a Mojžíšovi a prorokům, ten neuvěří nikomu, ani kdyby vstal z mrtvých.“ Jak je to

tedy s vírou? Nelze ji předat jako rodinnou památku, rodinnou zvyklost, protože víra není jen věc vůle a poslušnosti. Ale vyrůstat v opravdu věřícím prostředí je veliká pomoc na cestě k uvěření. Víru nelze předat jen vyučováním v náboženských vědomostech. Ale získat kvalitní náboženské vědomosti je velká pomoc. Víra se nezíská ani honbou za zázraky a zjeveními. To vede spíš k pověrčivosti.

Je tedy víra záležitostí pouhého citu? To by pak bylo důležitější, že se věří, než co se věří. Tak to také není. Křesťanská víra se rodí z osobního zážitku Boží blízkosti, ze zahlédnutí záře Hory Proměnění, která osvítlí rozum k poznání, povzbudí vůli k následování, probudí důvěru a radost, že je Někdo, na koho se můžeme spolehnout. Člověk tedy nevěří v něco, v určitá dogmata, články víry, pravdy či teorie. Člověk křesťan věří v Někoho, s kým se osobně setkal a jeho blízkost osobně zažil. Křesťan věří v Boha a v toho, kterého Bůh poslal, v Ježíše Krista. Věřit v svatou Církev obecnou znamená věřit v toho, kterého ona hlásá.

K víře nemůže být člověk nějakými důkazy donucen, to je vždy zcela osobní rozhodnutí, osobní hledání. Zatímco hledáme, býváme sami Pánem Ježíšem nalezeni. Víra je odpověď na Ježíšovo oslovení; jako za časů biblických, tak i dnes: „Pojď za mnou,“ říká Pán Ježíš. A Šimon Petr se neptá po důkazech. Srdce mu dodá jistotu a on jde za Ježíšem. A tak si dnes zapamatujme: Cesta k víře v Boha je cesta srdce modlitbou, křikem duše po nejhlubší lásce. Kdo nenajde Boha ve svém srdci, nenajde ho nikde ve světě. Zatím co my hledáme, býváme sami nalezeni. I ty pozvedni křik své duše a pojď se vydat vstříc Pánu. Z hloubi srdce vyznejme: Věřím v Boha!

ROZVODY MANŽELSTVÍ

Potká kněz bývalého žáka: „Co děláš?“ „Rozvádím se.“ „A proč?“ „My máme na všechno úplně rozdílné názory.“ „A o čem jste mluvili, když jste spolu chodili, v době známosti?“ „To jsme mluvili o kině, o legráčkách, ale vlastně jsme ani o mluvení nestáli. My jsme hlavně koukali někam se uklidit a hned do postele. A potom jsme se museli honem brát a to už na žádné debaty nebyl čas ani nálada.“ Kněz vzdychá: „Začali jste známost tím, čím jste ji měli končit. Vynechali jste společnou přípravu na manželské soužití, kterou jste měli v době známosti prodělat. A teď, místo abyste honem hledali, jak manželské soužití aspoň dodatečně kvalifikovat, rozvádíte se v domnění, že jste se spletli v osobě partnera.“ Mládenec hledí na kněze nechápavě: „Otče, vůbec vám nerozumím. Co tím myslíte, když říkáte, že je třeba jakési speciální vyškolení, jakási kvalifikace pro manželství? Jsem plnoletý před zákonem, jsem dospělý, mám vojnu za sebou, jsem tělesně zdravý, nejsem impotentní, jsem vyučený a pracující, to snad k ženění stačí?“

„K oženění to stačí,“ říká kněz, „ale k vytvoření hezkého manželství a domova to však zdaleka nestačí. Dotvrzuje to ztroskotání vaše a mnoha jiných.“ Povězme si dnes, co ti dva zameškali, když začali tím, čím měli končit. Když

dva spolu chodí tak dlouho, že se z nezávazné známosti stane vážná známost, když začnou uvažovat, že by se chtěli vzít, je na čase, aby si spolu probrali a prověřili tři věci: Zda jsou oba zralí lidé a schopní žít ve dvou. Zda se k sobě povahově hodí. A zda se shodnou v představě, jak má jejich manželství vypadat. Když budou znát zkušeného kněze a zajdou si za ním, rád jim poradí jak při tom postupovat. Při rozhovoru bude mít kněz víc času na vysvětlení, než máme tady. Ale pokusme si zde aspoň naznačit, o co tu jde.

Oni jsou totiž také takoví lidé, kteří ještě nejsou dospělí a zralí, i když už plnoletí jsou. A pak jsou i takoví, kteří nejsou schopni žít ve dvou, v manželství. Kdo vážně pomýšlí na sňatek, musí dobře znát především sebe. Musí zvážit své dobré i špatné vlastnosti, v čem naráží u rodičů a kamarádů, jaké má nedostatky. Když se mu zdá, že žádné chyby nemá, pak by měl úvah o ženění zanechat, není k tomu dost zralý, nezná se. Každý normální člověk na sobě může poznat aspoň větší povahové kazy: zda je líný, nervózní, urážlivý, zlobivý, podezřavý, puntičkářský, přecitlivělý, úzkostlivý, zda je mu lépe v hospodě, než doma. Lidé s takovými chybami musí na sobě nejprve dlouho a důkladně pracovat, aby je zvládli, dokud jsou svobodní. Teprve pak mají právo pomýšlet na sňatek. Vůbec a zásadně nejsou schopni manželského života žárlivci, alkoholici, vzteklouni a hysterici.

Za druhé je třeba zjistit, zda se ti dva hodí k sobě povahou, zda je vůbec možné, aby se sešli do dobrého páru. Jsou povahové protivy, které se doplňují a snesou se spolu aspoň do jisté míry dobře. Např. povaha váhavá a energická. Jsou protivy, které se vylučují a nesnesou se vůbec, např. pesimista s optimistou. V době známosti je tedy nutno rozřešit mnohé otázky: Unesu trvale, že můj muž bude puntičkář, nemluva, frajer, lhář či věčný dříc? Unesu trvale, že moji ženu nebude bavit vaření, že bude trousit cigaretový popel do těsta na knedlíky, že nezavře pusou, jak je den dlouhý? Jsou dobré vlastnosti mého partnera pro manželství tak dobré, že unesu s nimi i ty chyby, co má? Dovedu se o vše sdílet? A dovede to můj partner? Cítíme potřebu sdělovat si své zážitky? Zajímáme se o práci druhého? Myslí partner při všem na mne?

Dává mi láska sílu? Před časem psal knězi jeden zamilovaný, že má starost, zda je jeho láska opravdová. Četl totiž kdesi, že kdo je opravdu zamilován, ubírá na váze, schne a on zatím ještě neztratil ani kilo, ba naopak je plný radosti a elánu, že by skály lámal. Dostal odpověď, ať nechá to schnutí dekadentním básníkům a románově zamilovaným slečnám. Opravdová láska naplňuje tvůrčí energii a dává elán. A další otázka: Máme k sobě úctu? Dívka může třeba obdivovat chlapce, jak hraje fotbal, jak si vede v partě. Ale musí se také ptát: Chtěla bych, aby moje děti mluvily jako mluví on? Aby si z něho ve všem braly příklad? A tu bude odpověď někdy znít: Ne! Tedy dál od něho! Přijímám druhého tak, jak je? Jedna dívka přišla s otázkou: Mám snoubence, chceme se brát. Mám ho ráda, ale některé věci na něm nesnáším. Mám si ho vzít a počítat s tím, že ho časem polepším v tom, co se mi na něm nelíbí? Odpovědí bylo tvrdé NE! Manželství není polepšovna! Ty dvě věci musíš rozlišovat. Buď je ti partner

přijatelný tak, jak je, jeho chyby jsou ti únosné, když je srovnáš s tím, jaké chyby mají jiní. A pak si ho vezmi. Nebo ti jsou jeho chyby neúnosné a pak se rozejděte.

Dovedeme se pohádat? Neberou se dva andělé, ale lidé, a tak se musí počítat s tím, že se někdy také pohádají. Říkám někdy! Kdyby to hádání bylo časté, pak je nutno se rozejít. Ale občasná hádka nevadí, když se ti dva umějí zase usmířit. A tuto schopnost usmířit se bez dlouhých průtahů, tu si musí mladí nacvičit a vyzkoušet ještě před sňatkem. Musí si ověřit, zda umějí oba dva jeden druhému odpustit, zda umějí ustoupit. Známe se dost dlouho, abychom se mohli znát důkladně? Číňané říkají, že nad známostí má přejít léto i zima. Řečeno prozaicky, teprve až se ukáže, že jsou schopni naučit se žít partnersky ve dvou, přijmout druhého ve všem za část svého Já, až každý své Já nahradí společným My, pak je na čase, aby to, že jsou jedno, stvrdili před Bohem i lidmi sňatkem. Svatební obřad tu jednotu myslí a srdce sám nevytvoří, ten proces srůstání má proběhnout v době známosti.

Co jsme si tu dosud řekli, to vše byly otázky o osobách: jaký je ten druhý, jaký z nich bude pár. A pak je tu poslední velký úkol, který musí mladí zvládnout v době známosti: Musí si vyjasnit a dohodnout, jak má vypadat domov, který si založí, v čem chtějí vidět hlavní hodnoty života. Musí si prohovořit, zda mají oba stejný názor na manželskou věrnost. Jak budou hospodařit s penězi. Kolik dětí chtějí mít a zda hned nebo později? Jaký bude jejich sexuální život? Jak to bude s koníčky, zálibami a volnem? Jaký bude jejich společenský život? Jak budou vychovávat děti, chodit do kostela? Jaký bude vztah k obojím rodičům? Před svatbou mají ti dva ještě možnost ustoupit, rozejít se, kdyby se ukázalo, že se v názorech neslučitelně rozcházejí. Po svatbě je cesta zpět uzavřena. Svatba, to jsou dveře, které mají kliku jen zvenčí.

Stojí to za tu námahu? Mladí přátelé, zdá se vám to složité? Rád vám při tom pomohu a poradím. Ale nevynechávejte v době známosti žádnou z těchto otázek. Stojí to za to. Vždyť se jedná o vybudování domova pro vás a pro vaše děti. A vytvořit domov, to je víc, než postavit dům, zplodit syna a zasadit strom. Když se v době známosti dobře do manželství připravíte, pak si budete právem moci napsat na svatební oznámení tyto verše: Milovat neznamená jen mít rád, milovat je uvěřit a opravdu znát, milovat je odpustit a znovu si podat ruce, milovat je rozdělit duši i srdce.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Pán Ježíš nám dnes připomněl, že náš život má být svědectvím pro naše okolí. Prosme jej o pomoc:

Ať se den co den znovu snažíme být svému okolí solí, světlem, majákem, ukazujícím správnou cestu k dobru.

Ať ve svých ranních předsevzetích vytrváme po celý den.

Ať se naše děti snaží žít tak, jak se to učí při vyučování náboženství.

Ať starší sourozenci v rodině dávají dobrý příklad mladším.

Ať si naše děti vyhledávají a najdou dobré kamarády.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Bože, sami toho moc nedokážeme, na dobrá předsevzetí za chvíli zapomeneme. Ale s tvou pomocí a s tvou silou dokážeme mnoho, když s ní spolupracujeme. Dej, ať dbáme na dobrá vnuknutí k následování Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Boží slovo se dnes zabývá všelidskou otázkou, proč je na světě tolik zla. Job je věčně platným ztělesněním trpícího člověka. Smutná Jobova slova ovšem nejsou celým poselstvím knihy Job. Utrpení k životu člověka na zemi patří, ale konečným vítězem je Bůh, jak v Jobově životě, tak v životě věřícího křesťana.

Nebo:

Job, postižený hlubokými ranami navenek i uvnitř, vylévá své nitro a popisuje svůj stav pomocí různých obrazů, jako těžce pracujícího člověka, otroka či nádeníka. A jeho nářek se stává prosbou: „Pamatuj, Bože.“

1. ČTENÍ Job 7,1-4.6-7 *Sytím se neklidem do úsvitu.*

Čtení z knihy Job.

Job řekl:

„Což nejsou svízele údělem člověka na zemi,
dni jeho jako dni nádeníka?

Jak otrok touží po stínu,
jak nádeník čeká na svou výplatu,
tak jsem dostal v úděl měsíce bídy
a noci soužení byly mně přiděleny.

Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu?

Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu.

Mé dni jsou rychlejší než tkalcovský člunek,
plynou bez naděje.

Pamatuj, že můj život je jako dech,
mé oko již nikdy neužít štěstí.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 147,1-2.3-4.5-6 Odp.: srv. 3a

Odp.: Chvalte Hospodina, který uzdravuje ty, jimž puká srdce.

Nebo: Aleluja.

Chvalte Hospodina, neboť je dobrý, - opěvujte našeho Boha, neboť je milý, - zaslouží si chválu. - Hospodin buduje Jeruzalém, - shromažďuje rozptýlené z Izraele.

Odp.

Uzdravuje ty, jimž puká srdce, - a jejich rány obvazuje. - Určuje počet hvězd, - každou z nich nazývá jménem.

Odp.

Velký je náš Pán a přemocný, - jeho moudrost je bez míry. - Pokorné Hospodin pozvedá, - bezbožné však ponižuje k zemi.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý apoštol Pavel se svěruje křesťanům v Korintu, že se mu hlásání evangelia stalo smyslem života. A přesto se musí bránit nejednomu nařčení přicházejících z obcí, které založil. Zde právě z toho, že je vysává, ač jim sloužil zadarmo, a že je příliš přizpůsobivý jednotlivým skupinám věřících. Naslouchejme s tichou otázkou, kolik z jeho nadšení pro službu Božímu království je i v nás.

Nebo:

Těm, kteří se odvolávají na zákon svobody a neberou ohled na druhé, svatý apoštol Pavel předkládá sebe jako vzor, aby ukázal prvenství zákona lásky. Tento zákon hledá to, co prospívá druhým, a dokáže se zřeknout i těch oprávněných nároků nepřijímat odměnu za hlásání evangelia.

2. ČTENÍ 1 Kor 9,16-19.22-23 *Běda, kdybych nehlásal evangelium.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři a sestry!

Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal.

Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařizeno, plním tak jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje.

Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 8,17

Aleluja. Pán vzal na sebe naše slabosti
a nesl naše nemoci. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Dnes v evangeliu Pán Ježíš vystupuje jako pravý Spasitel, jako ten, který léčí lidskou chatrnost a vymýtá z člověka zlo. Není lékařem, jeho prvním úkolem je zvěstovat evangelium. Jeho činy ukazují, že evangelium není bezmocná řeč, ale Boží moc k záchraně člověka. I nám, i mně, i tobě chce pomoci od veškerého trápení. Záleží jen na nás, zda si necháme pomoci.

Nebo:

Evangelní perikopa se dnes skládá ze tří malých částí, z nichž první dvě ukazují Krista jako toho, kdo osvobozuje od projevů zla či nemoci. Třetí část vyzdvihuje, že Pán Ježíš nepřišel jen pro jednu omezenou skupinu lidí. Jádrem Ježíšovy činnosti je hlásání Božího slova a vyhánění zlého ducha.

EVANGELIUM Mk 1,29-39 *Uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala.

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“

Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Slyšeli jsme slovo Boží.

POSEDLOST ZLÝM DUCHEM

Dvakrát se dnes v evangeliu mluví o vyhnání zlých duchů z člověka. Co to vlastně bylo, co to je ta posedlost zlým duchem? Byl to tělesný neduh, snad nějaké epileptické záchvaty? Byla to duševní choroba, nějaká hysterie? Nebo to máme brát doslovně, že člověk může být ovládnut zlým duchem, posedlý d'áblem? V Bibli se o d'áblech a posedlosti mluví dost často. I my se těch výrazů nebojme také používat. Vyjadřují lidskou zkušenost, se kterou se v životě stále setkáváme: někteří lidé jsou ovládnutí zlem, přímo posedlí. Dělat zlo jim dělá radost. Dovedou vynaložit největší úsilí a všechnu rafinovanost na to, aby co nejvíce a co nejcitelněji ublížili druhým. V tom smyslu se o někom říká, že je to d'ábel v lidské podobě. A jak se dostane člověk do služby tohoto d'ábla, do služby zla? Tím, že zlo prohlásí za dobro: ubližuje, boří, trápí, ale prohlašuje, že jedná dobře a spravedlivě. Podle tohoto receptu to jde stále stejně, co člověk je člověkem:

Nejnovější manželský rozvrat je jen miliontou obměnou historie zapsané už v Bibli o Adamovi a jeho ženě. Když ji Adam uviděl poprvé, zahořel obdivem: To je kost z mých kostí, to je ta pravá, co ke mně patří. A patřila: dokud nepřišel mezi ně d'ábel a hřích. Ten zbořil jednotu a Adam volá stejně, jak mnozí Adamové dodnes: to ona je vším vinna, má žena! Satanská posedlost to je, co rozděluje manžele mezi sebou, rodiče od dětí, přátele a spolupracovníky: Najednou tu stojí proti sobě, prohlašují, že jen oni to myslí a dělají dobře, a proto se snaží za každou cenu prosadit svou. Není už lásky, pokory, slušnosti, slouží se tu posedlosti a sobectví. Celé lidské dějiny prokazují stále tento satanský vliv pod škraboškou chtění většího dobra. Možná si říkáš: K čemu tohle mluvení o tak ošklivých věcech? Není důležitější věřit Bohu a nestarat se o satanské rejdy zla? Nebylo by lépe po únavném týdnu slyšet v kostele raději něco povzbuzujícího a povznášejícího? Ale jen dobře poslouchej, vždyť o to mi právě jde. Povím ti to na příkladu.

Navečer lupne v televizní obrazovce a ty vidíš jen světlý obdélník. Je tam jen světlo, jinak nevidíš nic. Jindy obrazovka zčerná, je tam jen tma, nevidíš také nic. Obraz vidíš jen tehdy, když je tam obojí, světlo i tma: obraz je směr světla a tmy. Dobro vidíme jasně jen tehdy, když vidíme při díle i zlo. Dokud nerozpoznáme vliv d'ábelského zla v nás, dokud věříme, že zlo je dobro, nejsme schopni se od zla osvobodit. Všichni putujeme životem s maskou počestnosti a ušlechtilosti, ale ve skutečnosti jsme plni zřícenin dobrých a neuskutečněných úmyslů. Jsme plni nejistoty a zlých myšlenek. Pán Ježíš věděl dobře, co v člověku je. „Vy, kteří jste zlí,“ tak charakterizoval své posluchače a nás všechny. Dovedl strhnout masku i zbožně pohoršeným lidem: „Kdo je sám bez hříchu, hod' první kamenem.“ Nikdy nejsme blíž vykoupení, než když si

uvědomíme, že je v nás mnoho zla a hříchů. To je jádro dnešní radostné zvěsti: Teprve, když si uvědomíme, že jsme ti zlí, že jsme ti, co mají v sobě také zlého ducha, teprve tehdy pochopíme, co je to vykoupení a začneme po něm volat.

A ještě tohle bychom měli umět rozlišit: Jaký je tedy rozdíl mezi hříšným člověkem a posedlým zlým člověkem? Hříšný to neskrývá, že je zlý, vynadá ti, rozčílí se a pak se ti omluví, uzná svou chybu. Zatímco ďábelský člověk je plný sladkosti. „Já to myslím s tebou dobře,“ říká ti a přitom tě strká do maléru. Co dělat, když na takového ďábelského člověka narazíš? Polituj ho a drž se od něj raději dál. Vykoupit, zbavit posedlosti ďábelským zlem ho může jedině Ježíš, proto se za posedlé zlem modlíme. A bojujeme tím houževnatěji se zlým pokušením v sobě, aby nás zlo také neovládlo a neposedlo, aby v nás vládl Kristus.

TCHYNĚ A MESIÁŠ

Důležitou osobou v dnešním evangeliu je Petrova tchyně. Slovo tchyně nemívá u mužů nejlepší zvuk, protože tchyně starostlivě dohlízejí, aby jejich dcerám a vnoučkům nic nescházelo. Vždyť na ty mužské je tak málo spolehnutí! Vezměte si třeba případ tohoto zeťáčka rybáře Šimona. Nebyl to žádný žebrák. Měl lodici, měl síť. To je už nějaký majetek, s tím se dá docela dobře uživit rodina. A co si ten Šimon nevymyslí: Nechá rybaření! Loďka zahálí a on si běhá za nějakým potulným kazatelem z Nazaretu. Dokonce i jméno si prý dal nové, říká si teď pan Skála. Zlákal i své kamarády Jakuba a Jana. Ti opustili starého otce a všichni běhají za tím Ježíšem. A kdo bude živit rodinu, o to se nikdo nestará. Však mu to tchyně jaksepatří vycinká, až se zase objeví doma. Načisto se z toho rozstonala. A zrovna když takhle marodí, přijde si pan zeť domů jakoby nic a přivede s sebou celou tu toulavou partu i s tím Ježíšem. Beztak se za ní do horní světnice ani nikdo nepodívá, kdopak dneska ještě vzpomene na starou ženskou.

A najednou stojí před ní. Ne Šimon Petr, ten se drží raději od tchyně dál, ale ten Ježíš sám. A nevypadá jako bláznivý divoch, mile se na ni usmívá. A říká jí laskavá slova. Bere ji za ruku a zvedá ji z lůžka a ono to jde. A tchyně vstává na nohy a je celá užaslá, celá naměkko a to se jí stává málokdy. A dělá to, co dělají všechny ženy, když jsou překvapeny milou návštěvou: běží uchystat pohoštění a neví, čím by hosta obnášela. Co se to s ní stalo? Pán Ježíš se na ni podíval. Usmál se. Podal jí ruku. Známe tohle gesto všichni třeba z fotbalových nebo hokejových zápasů. V zápalu hry někdo povalí protihráče. Hned se k němu vrátí, podá mu ruku, pozvedne ho, omluvně se na něj usměje, a všechno je zase v pořádku. Známe tohle gesto s malými dětmi. Rozběhnou se někam, upadnou a zoufale pláčou. Ale přiběhne maminka, podá ruku, pozvedne, usměje se, poví chlácholivé slovíčko a vše je zase v pořádku.

Ano, podat ruku někomu, kdo je na dně, to je gesto uzdravující, to pomáhá. A je kolem nás snad vždy někdo takový, kdo je docela na dně, komu můžeš

podat pomocnou ruku či přátelský úsměv. Kdo tím dostane novou sílu, postaví se znovu na nohy. Ale největší pomoc získá ten, kdo se chytí za ruku Pána Ježíše. Ten umí uzdravit, jak se vypravuje v evangeliu, nejen neduhy tělesné, ale i horší neduhy, neduhy našeho ducha, posedlost zlem. Někdo říká, že dnes už mezi námi démoni neřádí, že dnešní lidé už neznají posedlost zlým duchem, ale tomu nevěřte. Kolik lidí je doslova posedlých myšlenkou na pomstu, posedlých vášní, posedlých touhou po všelijakých drogách. „Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli do Petrova domu k Ježíšovi všechny nemocné a posedlé. I uzdravil mnoho nemocných a vyhnal mnoho zlých duchů,“ konstatuje prostě evangelista svatý Marek. Kéž i my se umíme rozběhnout do Božího domu, když se nějaká nemoc či posedlost pokouší o nás. Kéž umíme podat ruku padlým a přivést je k Pánu Ježíši, aby je mohl uzdravit.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Někdy se nám zdá, že nás starosti a nejistoty zlomí, přemohou. Bůh však naše trampoty zná, proto ho s důvěrou prosme:

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Probud' v nás sílu, abychom žili podle evangelia.

Uved' do mezinárodních vztahů více spravedlnosti a pravdy.

Z lidí nemilosrdných, propadlých zlu, vyžeň zlé duchy.

Nemocným a trpícím dej sílu a víru k uzdravení těla i ducha.

Uzdrav rány, které působí lidská nevraživost.

Chraň děti z rozvrácených manželství.

Pane, stůj při nás, když nás děsí lidská zloba a zákeřnost. Pomáhej nám skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Prorok Izaiáš nám dnes obrazně líčí, jak on uslyšel Hospodinův hlas, jak on byl povolán k proročské službě, k službě lidem.

Nebo:

Následující text hovoří o Izaiášově povolání. V první části máme popis Božího zjevení. Použité pojmy chtějí podtrhnout Boží přesažnost: vysoký a vznosný trůn, třikrát opakované svatý, Hospodin zástupů, tj. mocný Bůh. Zároveň však, díky tomu, že se zjevení odehrává v chrámu, se naznačuje Boží

blízkost. Ve druhé části se člověk nachází před Bohem: nejprve potřebuje očištění a obrácení, aby byl schopný přijmout Boží pověření.

1. ČTENÍ Iz 6,1-2a.3-8 *Zde jsem, mne pošli.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho roucha naplňoval svatyni. Nad ním stáli serafové.

Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a Krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. Tím se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá nepravost, bude smyt tvůj hřích!“

Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 138,1-2a.2bc+3.4-5.7c-8 Odp.: 1c

Odp.: Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.

Chci tě chválit, Hospodine, celým svým srdcem, - žes vyslyšel slova mých úst. - Budu ti hrát před anděly, - vrhnu se na tvář směrem k tvému svatému chrámu.

Odp.

Slavit budu tvé jméno - pro tvou dobrotu a věrnost. - Když jsem volal, vyslyšels mě, - v mé duši jsi rozhojnil sílu.

Odp.

Budou tě oslavovat, Hospodine, - všichni králové země, - až uslyší slova tvých úst. - Budou opěvovat Hospodinovy cesty: - „Věru, veliká je Hospodinova sláva!“

Odp.

Zachraňuje mě tvá pravice. - Hospodin pro mě dokončí, co začal. - Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, - dílo svých rukou neopouštěj!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Ve druhém čtení budeme slyšet z úst svatého apoštola Pavla nejstarší vyznání víry, nejstarší Krédo první křesťanské generace. Ať se v našem srdci ozve živé věřím jako odpověď.

Nebo:

Korint'ané měli dva problémy: Je vůbec vzkříšení z mrtvých? A s jakým tělem mrtví vstávají k životu? Svatý apoštol Pavel odpovídá pomocí argumentů víry. Především připomíná to krédo, které jim sám předal. Ježíšovo vzkříšení je základem všech dalších úvah o vzkříšení ostatních lidí.

2. ČTENÍ 1Kor 15,1-11 *Tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Chci vám, bratři a sestry, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo.

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.

Ano, já jsem nejnepatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží Církev.

Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 4,19

Aleluja. Pojd'te za mnou, praví Pán, -
a udělám z vás rybáře lidí. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Jako se vylekal Izaiáš, tak se vylekal i Petr, když zažil znenadání Boží povolání. Ale i on přemohl strach a vydal se na cestu služby lidem, na cestu následování a uvěření. My si z něj máme vzít příklad.

Nebo:

Dnešní evangelium nám dokládá, jakou sílu má Ježíšovo slovo. Tak jako umožní bohatý rybolov, umožní také bohaté plody apoštolátu. Výraz „zajed' na hlubinu“ je výzvou k apoštolátu a k otevřenosti pro druhé.

EVANGELIUM Lk 5,1-11 *Nechali všeho a šli za ním.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spust'te sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly.

Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovením ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“

Přirazili s lodmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Slyšeli jsme slovo Boží.

K RADOSTI BOŽÍCH DĚTÍ

Izaiáš je povolán k úřadu proroka. Svatý Pavel je povolán k úřadu apoštola. Petr je povolán za rybáře lidí, Kristova náměstka, papeže. Kněží, biskupové, papežové jsou duchovní povolání. A co laiků se žádné z těchto povolání netýká? Týká se nás vůbec dnešní Boží slovo? Kdyby se nás dnešní Boží slovo netýkalo, nedala by je Církev předčítat při nedělní bohoslužbě. Povolání jsme všichni k přijetí radostné zvěsti evangelia, k vykoupení z neklidných, mrzutých a bázlivých lidí ke svobodě a radosti Božích dětí, k radosti nejen po smrti, k radostnému životu už teď: „Boží Království je tu,“ říká Ježíš. Jsme pokřtěni, jsme křesťané. Jsme tedy šťastní? Většinou ne. Máme k tomu daleko. A víme každý proč: „To kdyby byl jinačí svět kolem, kdyby se změnila věci podle našich představ, kdyby kolem nás byli jinačí lidé...“ Ale nejsou, tak se litujeme a máme pocit, že vada je ve zlých časech a v lidech kolem nás. Jenže požadavek ideálního světa a ideálních lidí, to je představa eschatologická, to je představa nebe. A nebe na zemi není a nebude.

Nebe je pojem šťastného stavu, který už nic zlého zvenčí nemůže narušit. Kdežto štěstí na zemi je osobní stav, který může být a také je zvenčí stále ohrožován. Okolí může ohrožovat náš klid, naše drobné radosti, ale jestliže jsme nešťastní, to závisí na nás, nejen na okolí. Platí tu stále moudré přirovnání, že

d'ábel je zlý kousavý pes uvázaný na řetěze. Pokousat nás může, jen když se my sami k němu přiblížíme, když se pokousat dáme. Řekneš si: Tohle je teorie, suchá teorie. V denní praxi to tak nejde. Ale jde. Copak neznáš lidi pokojné, veselé, klidné a šťastné? A žijí ve stejných poměrech, ve stejném světě jako mrzouti. Mají kolem sebe také dost hloupých a zlých lidí, jako máš kolem sebe ty. Jenže oni se tomu nediví, neužírají se pro to, berou to jako samozřejmost našeho světa. Diví se leda tehdy, když se setkají s dobrem, dobrým člověkem a z toho pak mají radost. Víte, je to nějak tak, jako s kvetoucí loukou: Jeden na ní vidí květiny a má z nich radost. Druhý vidí kravinec a je znechucen. Je tam oboje, záleží nač koukáš.

Jestliže uslyšíme a přijmeme dnešní pozvání k radosti, pak pro nás začne život vykoupených lidí už dnes. Svět bude stále stejný, lidé kolem nás také, ale my budeme jiní. Jestlipak jste už vy mladí slyšeli o ctnosti eutrapelie? Je to řecký název veselosti, umění těšit, rozveselit sebe i lidi kolem nás. Je to ctnost těch, kteří umějí vidět situaci humorně; kteří umějí vymýšlet a vyprávět anekdoty; ctnost těch, kteří se umějí ze srdce zasmát slovní hříčce, lidské hlouposti i sami sobě. Má to být ctnost všech křesťanů, nás všech. Lidé, kteří mají křesťanskou ctnost eutrapelie, se dívají po kytkách. Když šlápnu do kravince, řeknou si: Hnuj je také k něčemu dobrý, kvítko ho promění v krásu. Svatý Petr dnes volá, zděšen Ježíšovou velikostí: Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný. Ale Ježíš neodchází, ani ho nezahání. Pán to ví, že Petr je hříšný. On s tím počítá. Hříšníku Petrovi ohlašuje příchod Božího Království. Petrovi a nám, každému z nás.

A tak půjdeme dnes vstříc Ježíšovi s radostným poznáním: Pane, já jsem hříšný člověk, lidé kolem mne jsou hříšní, dějí se věci hříšné a zlé, ale ty nás voláš, abychom přesto žili v radosti. Abychom ze zdrojů Božího slova radost čerpali, jiným ji rozdávali, se svatým Petrem šli za tebou a došli do Božího Království, kam zloba nedosáhne.

STÁLÁ OBNOVA KŘESTNÍHO VĚDOMÍ

Izaiáš se vylekal, když slyšel Boží volání. Svatý Petr se vyděsil, když uslyšel Boží povolání k následování Ježíše. My jsme také voláni, my jsme také povoláni a přijati do družiny Ježíšových apoštolů a nijak nás to neděsí ani nevzrušuje. Proč? Hlavně proto, že ve stavu povolání, křesťanů, vyrůstáme už od svatého křtu v nejranějším dětství. Odmalička je nám to samozřejmostí. Mnozí lidé proto říkají, že by se mělo křtít raději až v dospělém věku, abychom tento vstup do Ježíšovy družiny mohli patřičně prožít. Jiní dokonce říkají, že křest malých dětí je proti svobodě svědomí. Nikdo nemá být k přijetí víry nucen a malé děti se nemohou ještě sami rozhodnout pro víru nebo proti. Lépe prý je počkat se křtem až v dospělosti, ať se každý svobodně rozhodne. Některé křesťanské církve to tak dělají a křtí skutečně až v dospělosti. Ale hlavní křesťanské církve: katolíci, evangelíci i pravoslavní zachovávají dál starý mrav

křtění malých dětí. Proč? Protože důvody pro křest až v dospělosti jsou rozumné jen zdánlivě.

Narozením se dítě zařazuje nejen do náboženského společenství určité církve, ale i do národního společenství. Kdyby někdo řekl: “Proč dítěti vnucovat, jaké bude národnosti? Přejme mu svobodu, ať se samo rozhodne: Nebudeme ho učit žádné mateřské řeči, nechme je až vyroste a bude mít z toho rozum, pak ať se samo rozhodne, kterou světovou řeč si zvolí za svou mateřštinu, do kterého národa chce patřit. Vy víte, jak by to dopadlo: nezvolilo by si žádnou řeč. Zůstalo by do smrti skřeky vydávajícím idiotem. Podobně se dnes vyskytují lidé, kteří říkají: Nekřtěte děti. Nechte děti být, žádnou víru jim nevštěpujte, žádnou morálku jim nevnucujte. Ať si vyberou samy, až dospějí, co chtějí věřit, jakou chtějí morálku. Jak to pak dopadá, ukazují nám s hrůznou přesvědčivostí denní zprávy z černé kroniky: Jak začalo ubývat dětí ve vyučování náboženství, tak začalo přibývat kriminality mládeže. Kriminality z bezvýchodnosti: Mladí nevědí, co mají dělat. Nevědí, jak mají žít a tak ubližují jiným i sobě.

Cituji ze starého tisku: „V zahradní chatce byl nalezen mrtvý sedmnáctiletý Jiří. Přes hlavu měl přetaženou bundu a pod ní plechovku s ředidlem, toluenem. Lékař konstatoval smrt otravou při vdechování této látky.“ Kdo se v dětství nenaučí mluvit, zůstane po celý život idiotem. Kdo se odmala neučí životním mravům, ten neví, co by si měl se svým životem počít, a tak hledá únik v pití alkoholu a v drogách. Nepomůže tedy odkládat křest do dospělosti. Je dobré děti pokřtít, ale je nutno odmala je o tom soustavně uvědomovat. Je třeba dbát, aby všichni křtění prošli i důkladnou výukou křtěnců, katechumenátem, který je nedílnou součástí křtu: zvláště před prvním svatým přijímáním, a pak před sňatkem. Vědomí, že jsme pokřtění, že jsme křesťané, si musíme po celý život obnovovat a připomínat. V rámci církevního roku nám pomáhá: v postní době obnovit svůj křestní katechumenát a ve velikonoční slavnosti Vzkříšení se znovu přihlásit ke svému křtu v obnově křestního slibu.

Podobně se dostává do popředí pozornosti křtitelnice při prvním svatém přijímání dětí. Ti malí právě prodělali první stupeň křestního katechumenátu: naučili se Desatero Božích přikázání, učili se rozeznávat dobré a zlé. Celá farní rodina si s nimi svůj křest připomíná a radostně se k němu hlásí. Ale i každá nedělní bohoslužba nám připomíná náš křest, počínaje kropenkou u dveří: pokropení je symbolem křestního obmytí, až po svaté přijímání. Vždyť jen proto smíme přistupovat ke stolu Páně, že jsme pokřtění. A čas od času prožíváme v rámci nedělní bohoslužby i křest dětí, abychom si připomněli svůj křest při přijetí nových údů do společenství místní církve, farní rodiny. Doma nám naše pokřtění připomíná kropenka u dveří. Ve skříni jsou křestní svíce a křestní roušky členů rodiny, mezi osobními doklady je potvrzení o křtu. Křestní svíce svítí na rodinném stole při slavnostním obědě po prvním svatém přijímání a při osobních výročích. Ale nejvytrvalejší připomínkou křtu je každému jeho křestní jméno.

Každý pokřtěný má radostně slavit svůj svátek: Je-li možno v kostele, půjde do svého duchovního rodiště, ke své křtitelnici. Nebo alespoň doma: slavnostním krédem při rozsvícené křestní svíci. Sváteční večeří v kruhu rodiny a nejbližších přátel. Modlitbou ke křestnímu patronu, přečtením jeho životopisu, úvahou, v čem a jak si z jeho života mohu brát příklad. Rodiče často vybírají jméno pro své děti podle občanského kalendáře, církevní třeba ani nemají k dispozici. A v občanském kalendáři mnohá jména znějí velmi civilně, bez vztahu ke křesťanským světcům. Rodiče by se měli při křestním rozhovoru poptat kněze, kdo vlastně bude křestní patron jejich dětí, a kdy bude mít svůj svátek, jmeniny. Kdopak už ví, že takový Hynek je jen pozměnou svatého Jana; Čestmír že je zčeštěné jméno statečného misionáře Franků svatého Honoráta; Drahoslav je obměnou svatého Václava; že Horymír vznikl překladem jména prvokřesťanského světce Montana; Doubravka že je zčeštěná svatá Sylvie a Ilona maďarská podoba jména svaté Heleny.

Jindy znějí nezvyklá módní jména cize jen proto, že lidé světce toho jména neznají. Například velmi rusky znějící Taťána je římská prvokřesťanská mučednice Tatiana, blahoslavená Milada je Mlada, zbožná dcera českého krále Boleslava Ukrutného. V honbě za cizokrajností se dnes zase naopak volí jména původní, nezčeštěná: Místo Blaženy se dnes křtí Beatrice, místo Vítězslava Viktor. Převážně většina jmen v občanském i církevním kalendáři jsou jména světců, někdy přeložená nebo pozměněná. I Nikita, Ilja a Igor jsou velcí světci ruské církve. Pokud by si rodiče přesto vynašli jméno, které není odvozeno od žádného světce, měli by v poradě s knězem křestní vzor pro své dítě zvolit jako druhé jméno a později je s ním seznámit. Ale už kolem roku 400 píše biskup z Cařihradu, svatý Jan Zlatoústý: „Nedávejte dětem jména nahodilá, podle zvuku a chvilkové módy. Dávejte dětem jména světců, kteří jim mohou být vzorem ctností a krásného života.“ Obnovujme v sobě často křestní povědomí: Jsem křesťan, tj. duchovní šlechtic. To mne zavazuje k šlechtnému životu. Naše křestní jméno je nám také stálou připomínkou našeho křtu.

VŠICHNI JSME POSLANÍ

Bůh nechce dělat všechno sám. Stvořil si nástroj, člověka. Skrze člověka chce tvořit a jednat, žehnat a milovat. Poetickou výpověď, že Bůh uzpůsobuje člověka a volá ho do své služby: „Koho mám poslat, kdo půjde?“ jsme slyšeli v prvním čtení. Izaiáš odpověděl s ochotou: „Zde jsem, mne pošli!“ A tato jeho ochota způsobila, že se stal vůdcem a vychovatelem, že dodnes, po tisíciletích, ho známe a víme o něm. Izaiáš přijal Boží poslání a stal se prorokem svého lidu. I nás každého volá Bůh do své služby podobně jako Izaiáše. Ba dokonce i naše doba a situace se v mnohém podobá časům Izaiášovým. Jako dnes i tenkrát zuřily bitvy, válečné napětí v Předním Orientě. I tenkrát vladaři měli jinou vůli než Hospodin a chtěli, aby proroci hlásali tu jejich a ne Hospodinovu vůli. Izaiáš tenkrát přesto zůstal prorokem Hospodinovým.

I nás každého volá Bůh, abychom byli jeho pomocníky při jeho plánech se světem, s člověkem. Teď bychom měli udělat přestávku. Ztichnout, abychom si mohli rozmyslet, co tedy Bůh konkrétně chce od každého z nás za pomoc, jak máme být jeho spolupracovníky a v čem spolupracovat. Ale ono není vůbec třeba si kolem toho nějak lámat hlavu. Všichni dobře víme, že ta naše bohoslužba je služba člověku bližnímu. Že máme odít nahého, napojit žíznivého, nakrmit hladového, řečeno biblickými slovy. Ani se nemusíme pachtit s vyhledáváním různých možností, jak sloužit lidem kolem sebe. Život nám nabízí denně příležitostí v hojnosti. Kdybychom pro potřeby bližního byli nevímjak krátkozrací, dvě lidské žízně nám ujit nemohou: Žízeň po přátelství a lásce u lidí osamělých, a žízeň po opoře u lidí neurotických. A obojích, osamělých i neurotiků, je mezi námi stále víc.

Všude jsou lidé, kteří zoufale hledají přátelskou ruku, trochu opory ve chvíli, kdy jejich krok znejistí a oni jsou z toho vyděšení. Od nervově labilních lidí jde kdekdo raději dál: „Nic s ním neměj, je to cvok,“ říkají o nich lidé, a začnou se jim vyhýbat a vzdalovat se. A tak k jejich nejistotě přidají ještě samotu. A když pak takovému člověku v té samotě selžou nervy a pak z jakéhosi pozdního pocitu viny mu jde kdekdo na funus: „To bylo lidí na pohřbu,“ říkají si. Ale měl by někdo při tom funusu vykřičet všem do tváře: Teď jste tady? Je pozdě! Už vás tenhle mrtvý nepotřebuje. Ale kde jste byli, když vás potřeboval? Když jste ho nechali osamělého, protože s ním nebyla žádná zábava? Jeden z vás by stačil, aby ho zachránil.

Když mladé básnířce Inge Bachmanové selhaly nervy, nemohla psát. Opustil ji muž, přátelé se vytratil. V hrozně osamělosti si vzala život. Zanechala báseň, která svědčí o její situaci: „Ležím tu sama, ve světě bez lidí. Nikdo mě nemá rád, nikdo mě nevidí. Jen mrtví se ke mně tlačí a ve všech řečech světa mlčí. Živí se v ulicích jen za svým cílem ženou. Mně nikdo nedal na okno lampičku rozsvícenou.“ Mazaný výhybkář v nás už možná zapracoval a hledá, jak se vyhnout: „Copak jsem já lékař, copak jsem psychiatr, copak umím léčit všechny ty nervové choroby?“ Nikdo po nás nežádá, abychom dělali, čemu nerozumíme. Nejsi, křesťane, volán, abys dělal léčitele nemocnému, ale abys mu dělal přítele. A ještě slevím, přítel je velké slovo. Stačí být dobrým známým, dobrým sousedem, častějším návštěvníkem a pečovatelem i u těch lidí, u nichž to není zcela zábavné. Vyslechnout stesky, povzbudit, potěšit, podržet člověka, když se zrovna nějak rozsypal. Možná, že za čas budeš potřebovat totéž ty, až se dostaneš do nějaké krize.

A co dál umíme a můžeme každý, když jen chceme? Můžeme umět omluvit nezvyklé chování neurotika. Omlouvat vše, co jen jde. A kde už nesvedeme omluvit, tam aspoň politovat. Neodsoudit, neodvrátit se, neopustit. Můžeme mít s bolavým bližním trpělivost. Stále si připomínat, že lékem nervů je čas. Netrpělivý chce zlepšení a hned. Svátý apoštol Pavel říká, že trpělivost je jednou z podob křesťanské lásky. Právě trpělivost je znakem duševní převahy a lepších nervů. Ze dvou známých možností jednání s druhým: po dobrém nebo

po zlém, můžeme volit vždy ten prvý způsob: po dobrém. Když ten bolavý člověk je na nás nabručený, mrzutý, jsme v pokušení říci si: „Neváží si mého přátelství, mám právo uraženě odkráčet.“ Lidé to tak dělají, ale my, křesťané, jsme od našeho Pána vedeni, abychom zlé opláceli dobrým. Možná, že toto řeřavé uhlí na hlavě je právě tím lékem, který náš přítel nervák potřebuje, aby se z mrzoutění vykurýroval.

Naše ochota být tu pro bližního se musí stále chránit jednoho nebezpečí, nebezpečí přehánění: Abychom nebyli druhému na obtíž samou dobrou vůlí. Abychom citlivě sledovali, kdy přicházíme vhod a kdy bychom byli na obtíž. Co říci a co neříci, abychom zbytečně nejítřili bolavé rány. Tohle už měla na mysli stará bajka o ježekovi, který se v zimě probudil a začal naříkat, že je mu zima. Našli se ochotní velcí ježci, že se k němu přitlačí a zahřejí jej svým tělem. Jenže té ochoty bylo přespříliš a ježček zemřel propíchnán jejich dlouhými ostny a dobrou vůlí. Neupíchat ostny své nešikovné ochoty, ale stavět pilně na okno své duše, do své tváře lampičku úsměvu, aby zasvítila a ukázala cestu těm, kteří jsou v temnotách osamělosti. To je naše spolupráce s Božím plánem spásy lidí. Goethe tuto formu lásky nazval pěkně zdvořilostí srdce. Sviťme našim bližním na cestu světýlkem svého úsměvu a přátelství, a hřejme je svou přátelskou ochotou.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

My všichni, kteří sem chodíme, jsme pokřtění. Naši spoluobčané, kteří sem s námi nechodí, jsou také většinou pokřtění, ale nemyslí na to. Prosme za ně i za sebe:

At' máme stále na paměti, že jsme křesťané.

Odměň naše rodiče za to, že nás dali hned v dětství pokřtít a otevřeli nám tak zdroje Boží milosti - svátosti.

At' se snažíme následovat ctnosti svého křestního patrona.

Prosíme tě za nás všechny, abychom nezapomínali, že jsme na sobě navzájem závislí, a ochotně si pomáhali.

Prosíme tě za vedoucí našich národů, aby nás vedli ke svornosti a jednotě.

Prosíme tě za lidi nervózní, vystrašené a nemocné, aby našli novou naději skrze víru v Boha.

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Bože, Pane nebe i země a všeho, co máme: dej, at' nezapomínáme, že jsme jen správci všeho, o čem si myslíme, že to vlastníme. At' jsme správci dobrými a bližním ochotnými pomocníky. - Amen.

Nebo:

Hospodin je přítomný a působí i v naší době a v životě každého z nás. Proto mu s důvěrou přednesme své prosby a říkejme:

Za Církev, aby sjednocovala lidi s tebou, jediným Bohem, i mezi sebou navzájem.

Za všechny, kdo mají moc, ať se jim daří nacházet moudrá a spravedlivá řešení problémů společnosti.

Za pokoj a mír na všech místech, kde se rozmáhá násilí a nenávisť.

Za stvoření svěřené do našich rukou a za ty, kteří se snaží lépe zacházet s přírodou.

Za nemocné, opuštěné, chudé a jakkoli trpící lidi; a také za nás, abychom jim dokázali podle svých možností pomáhat.

Za lidi bez práce a také za mladé lidi, kteří stojí před volbou vzdělání a povolání.

Za požehnání pro naši práci.

Za odvalu k dobrému pro všechny, kteří v důsledku svých minulých hříchů propadají strachu a beznaději.

Za všechny, kdo přišli o život při nehodách, katastrofách a útocích, a za jejich rodiny a přátele.

Pane, náš Bože, příteli lidského pokolení, ty nás nenecháváš osamocené a bez pomoci. Prosíme, vyslyš i tyto naše prosby skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Bože, ty nám dáváš chléb a víno, aby nás sytily v tomto pozemském životě; dej, prosíme, ať se nám stanou také svátostným pokrmem pro věčnost. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 5. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Tvorstvo chválí Stvořitele

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť ty jsi Stvořitel všeho: celý vesmír má v tobě počátek a ve tvých rukou je všecken čas. Člověka jsi stvořil k svému obrazu a svěřil mu nesmírnost světa, aby vládl nade vším tvorstvem a ve všem tě velebil a oslavoval skrze našeho Pána, Ježíše Krista. A proto ti děkujeme a s celým vesmírem a všemi nebeskými zástupy hlásáme tvé veliké skutky a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 107,8-9

Chvalme Boha za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí, neboť žíznivou duši ukojil, hladovou duši naplnil dobrými věcmi.

Nebo: Mt 5,5-6

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Bože, tys nám dal jíst z jednoho chleba a pít z jednoho kalicha, a spojil jsi nás v Kristu vjedno; dej, ať se to projevuje v našem životě, abychom s radostí spolupracovali na spáse světa. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ B

Ve svém evangeliu nám svatý Marek představuje Ježíše: kdo on je, co říká a jak jedná. Potkáváme ho jako muže činu, který neúnavně pracuje. Oslovuje nás, jak dovede žít své společenství s Otcem, jak se uchyluje k modlitbě a nebojí se strávit v ní třeba celou noc. Je přesvědčivý svou rozhodností při naplňování úkolu, který přijal, i v předávání radostné zvěsti člověku a v jeho osvobozování od každého zla. Jeho život je tak blízký životu našemu. I my jednáme, řešíme problémy, máme své cíle a modlíme se, nebo se o to alespoň snažíme. Řekli bychom, že si vystačíme sami. Svatý Marek nám však ukazuje Krista, Božího Syna, který přichází ke každému, i k nám, i nás se chce dotknout a jeho dotek je uzdravující, i nás přišel osvobodit od všeho zla, a jak to potřebujeme! Víme však o tom?

K ZAMYŠLENÍ C

Ve všech biblických textech této neděle nalezneme téma povolání. Bůh se ke nám obrací svým slovem: „Koho mám poslat?“, „Zajeď na hlubinu, spust' sítě...“ a očekává moji svobodnou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“, „Nechali všeho a šli za ním.“ Zde myslíme především na povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Neustále je potřeba ochotných srdcí, která by nesla dál velikonoční poselství. Taková celoživotní volba jako odpověď na Boží pozvání má zasáhnout a uchvátit nové apoštoly i dnes. Písmo svaté nám říká, že Boží

povolání je konkrétní a má svou přesnou podobu připravenou právě pro toho, komu je určeno. Toto povolání může překvapit, jak se to stalo Izaiášovi, zasáhne ve chvíli nezdaru, jako v případě apoštola Petra, jeho dějiny jsou spojeny s lidstvím, ale zároveň s milostí, kterou si uvědomil apoštol Pavel. Každý máme za úkol prosit, aby ono překvapení, slabost a neúspěch nebyly pro přijetí Božího povolání překážkou.